

НИШОНАҲОИ ХУДОВАҶД ДАЛЕЛИ ҚУДРАТИ ЎСТ

[Тоҷикӣ – Tajiki – طاجيکيۃ]

Муҳаммад ибни Иброҳим Қосим

2012 - 1433

IslamHouse.com

﴿ الآيات الدالة على قدرة الله ﴾

« باللغة الطاجيكية »

محمد بن إبراهيم بن قاسم

2012 - 1433

IslamHouse.com

Ба номи Худованди бахшандаи меҳрубон

НИШОНАҲОИ ХУДОВАНД ДАЛЕЛИ ҚУДРАТИ ЎСТ

Худованд осмонҳо, замин ва ончи дар байни онҳост бо шумули офтоб, моҳ, ситорагон, кӯҳ, дарахт, ҳайвонот, баҳр ва дарёҳоро офарид.

Ин ҳамаро дар шаш рӯз бо комилтарин ваҷҳ ва пурратарин низом халқ кард. Агар ў меҳост ин ҳамаро дар як лаҳза меофарид. Худованд фармудааст:

﴿إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾ [سُورَةُ النحل: ٤٠]

«Ҳамоно ки дастури мо барои ҳар чиз чун онро бихоҳем он аст, ки барояш мегӯем бош, пас пайдо мешавад» (Наҳл 40).

Боз фармудааст:

﴿وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ﴾ [سُورَةُ الْقَمَرِ: 50]

«Ва дастури мо нест магар як монанди мижа задан» (Қамар 50).

Вале ин ҳамаро дар шаш рӯз офариданаш барои ҳикматест, ки тақозои онро мекунад.

Боз фармудааст:

﴿وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ [سُورَةُ الْقَصَصِ: 67]

«Ва Парвардигори ту меофарад ҳар чиро, ки бихоҳад ва ихтиёр намояд. Барои онҳо ихтиёр нест. Пок ва бартар аст Худованди таъоло аз он чи ширк меварзанд» (Қассас 67).

Дар ҳақиқат, Худованд инсонро аз сулолаи гил офарид. Аз он Одамро ва сипас насли ӯро аз оби ночиз офарид, обе, ки аз байни пушти мард ва зан меояд. Пас дар қароргоҳи ороме ҷойгир мешавад, ки на офтоб ба он мерасад на ҳаво, на гармо ва на сармо. Худованд онро дар дохили се торики ба суратҳои гуногун мубаддал менамояд. Торикии шикам, торикии бачадон ва торикии парда. Чил рӯз нутфа мемонад, пас ин хуни овезон гӯштпора мегардад. Вақто ки ин муддат пурра шуд, яъне чормоҳ гузашт, Худованд малоикаи ба ин кор вобастаро мефиристад ва дар ӯ рӯхро медамад. Баъди ин ончи ҷимод буд ба инсон мубаддал мешавад. Бисёр бобаракат аст Худованд, ки беҳтарини офарандагон аст.

Қудраташро намоён кардааст, то нишона барои Худованд барои бандагонаш баъзе аз нишонаҳои яқинкунандагон ва ибрат барои аҳли ибрат бошад. Худованд Исо писари Марямро аз модар ва бе падар офарида ӯро дар гаҳвора гӯё намуд, ки аз ҳама мардум фасихтар ва равшантар сухан мегуфт Худованд фармудааст:

﴿قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ۖ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ۚ وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ۗ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا﴾ [سُورَةُ مَرْيَمَ 31-32-33]

«Гуфт ман бандаи Худоям, бароям китоб додааст ва манро паёмбар намудааст. Ва ҳаро ки бошам маро муборак намуда манро ба намоз хондан ва закот додан васият намудааст, то он дам ки ҳаёт дорам. Ва нақўкор бо модарам ва манро золими бадбахт нагардонда аст. Ва салом бар ман, он рӯз ки зода шудаам ва рӯзе, ки мемирам ва рӯзе, ки дубора зинда хоҳам шуд» (Марям 31-32-33).

Чи сухани балиғ ва каломи фасиҳаст ин! Дар ҳақиқат, ин мӯъҷизаест, ки бар қудрат ва азамати Худованд далолат мекунад.

Худованд дар бораи Исо хабар додааст, ки ӯ аз гил бо дастури Худо ба сурат паранда офарида дар он медамид ва он бо дастури Худо парвоз мекард. Ва хабар додааст, ки ӯ кӯрони модарзод ва песонро бо дастури Худо шифо мебахшид. Ва хабар додааст, ки ӯ бо дастури Худо мурдаҳоро зинда мекард.

Худованд барои мо дар сураи “Бақара” панҷ ҳодисаро ёдрас кардааст, ки зинда намудани мурдаро дар ин дунё дар бар мегиранд.

Аввал қиссаи Бани Исроил, вақто ки Бани Исроил ба паёмбарашон гуфтанд:

﴿لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ 55]

«Мо ба ту имон намеорем то ин, ки Худоро ошкоро бинем» (Бақара 55), пас Худованд онҳоро ҷазо дод, оташаке онҳоро гирифт ва ҳамагон мурданд. Сипас, Худованд онҳоро баъди маргашон дубора зинда сохт, ва дар ин боб Худованд ба Бани Исроил хитоб намуда гӯфт:

﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّاعِقَةُ وَأَنْتُمْ
تَنْظُرُونَ ۗ ثُمَّ بَعَثْنَاكُم مِّن بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ 55-56]

«Ва ҳангоме, ки шумо гӯфтед эй Мусо, мо ба ту имон намеорем, то ин ки Худоро ошкоро бинем, пас оташпорае шуморо гирифт дар ҳоле, ки шумо назар мекардед. Пас шуморо баъди маргатон зинда намудем, шояд ки шумо сипосгузор бошед» (Бақара 55-56).

Дуюм қиссаи мурдае аз Бани Исроил, марде буд, ки ўро писарамакаш ба қатл расонид, вале ангушти иттиҳом ба сўйи қабилаи дигар, ки бо онҳо душмани дошт, нишон дод. Мусо тавасути ваҳйи илоҳи онҳоро фармуд, тоговоро кушанд ва бо поре аз он мурдаро зананд. Баъди мубоҳаса ва кашмакашиҳои зиёде, ки наздик буд аз куштани гов даст кашанд, билохира онро куштанд ва мурдаро бо поре аз он заданд. Худованд майитро зинда намуд ва ў дар бораи қотили худ хабар дод. Дар ин хусус Худованд фармудааст:

﴿وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَآذَرْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَّا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٧٢﴾ فَقُلْنَا اضْرِبُوهُ
بِبَعْضِهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَى وَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ 72-73]

[73

«Вақто ки шумо куштед нафсеро ва хостед иттиҳомро аз худ дур намоед, дар ҳоле ки Худованд медонад он чизеро, ки шумо пинҳон мекунед, пас гуфтем онро бо поре аз он (гов) занед. Худованд мурдагонро чунин зинда месозад ва барои шумо мӯъџизаҳо нишон медиҳад, шояд ки шумо ақл намоед» (Бақара 72-73).

Сеюм қиссаи вабо ва як қавм. Дар замони гузашта қавме буд, ки диёрашон мубтало ба вабо гардида буд. Аҳли диёр аз бими марг гурӯҳ-гурӯҳ чилои ватанашон менамуданд.

Пас Худованд барояшон нишон дод, ки аз тақдирӣ муқаррар кардаи Худованд раҳои нест. Онҳоро мирианд, то ба бандагонаш андозаи қудрат ва танфизӣ авомирашро нишон диҳад. Боз онҳоро дубора зинда намуд, то ҳаёти хешро идома диҳанд. Дар ин боб Худованди бузург фармудааст:

﴿أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِن دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ
أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ

[43

«Оё надидаи ононеро, ки аз тарси марг аз диёрашон берун шуданд, дар ҳоле ки ҳазорон буданд. Пас

Худованд барояшон гуфт бимиред, пас дубора зидаашон намуд. Ҳамоно ки Худованд соҳиби фазл аст бар болои мардум, вале аксари мардум сипосгузор нестанд» (Бақара 243).

Чорум қиссаи мард ва шаҳри вайрона, марде бар қарияе гузар дошт, ки он холи ва сарозер гардида буд.

Хонаҳояш вайрон, дарахтон хушкида ва андешаи “ҳама мисли пештара боз обод мегардад”-ро аз имкон берун ҳисобид. Худованд дар мисоли худаш нишон дод, ки он ба қудрати беинтиҳои илоҳи далолат мекунад, яъне ўро сад сол миронд, ки ҳамроҳаш маркаб ва каме хўроку шароб ҳам буд.

Пас маркабаш низ мурду гўшту устухонаш хок гашт, вале таому шаробаш тўли ин муддат бетағйир монд. Пас Худованд ўро аз нав зинда кард ва барояш маркабашро дар ҳоле нишон дод, ки устухонҳои парокандааш бо ҳам ҷамъ гашта пайваст мешаванд ва боляшонро гўшт ихота мекунад. Дар боби ин қисса Худованд фармудааст:

﴿أَوْ كَالَّذِي مَرَّ عَلَىٰ قَرْيَةٍ وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا قَالَ أَنَّىٰ يُحْيِي هَٰذِهِ اللَّهُ بَعْدَ مَوْتِهَا ۗ فَأَمَاتَهُ اللَّهُ مِائَةَ عَامٍ ثُمَّ بَعَثَهُ ۗ قَالَ كَمْ لَبِثْتَ ۗ قَالَ لَبِثْتُ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ ۗ قَالَ بَل لَّبِثْتَ مِائَةَ عَامٍ فَانظُرْ إِلَىٰ طَعَامِكَ وَشَرَابِكَ لَمْ يَتَسَوَّأْ لِنَظْرٍ إِلَىٰ جِوَارِكَ ۗ وَلِتَجْعَلَ آيَةً لِلنَّاسِ ۗ وَانظُرْ إِلَىٰ آلْعِظَامِ كَيْفَ نُنبِئُهَا ثُمَّ نَكْسُوهَا لَحْمًا ۗ فَلَمَّا تَبَيَّنَ لَهُ ۗ قَالَ أَعْلَمُ أَنَّ

اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ 259]

«Ё монанди он касе, ки бар қарияе гузар дошт, ки он холи ва сарозер буд. Гуфт чи гуна ин ҳамаро Худованд баъди марг зинда мекунад? Пас худованд ўро сад сол миронид, сипас дубора зиндаяш намуд. Гуфт: Чи миқдор истода буди? Гуфт: Як рӯз ва ё камтар аз як рӯз. Гуфт: Балки сад сол истода буди, бингар ба таому шаробат, ки тағйир наёфтааст. Ва ба харат бингар ва то туро муъизае барои мардум қарор диҳам.

Ва ба устухонҳо назар афкан, ки чи гуна амъашон менамоем, пас онҳоро бо гӯшт мепошонем. Вақто ки ин ҳама барояш равшан гардид, гуфт медонам, ки Худованд бар ҳама чиз тавоност» (Бақара 259).

Панҷум қиссаи Иброҳим ва парандаҳо. Ҳазрати Иброҳим (а) вақто ки аз Худованд дархост намуд, то барояш чи гуна зинда кардани мурдаро нишон диҳад. Худованд ўро фармуд, то чор парандаро бигирад ва онҳоро пора-пора намуда, он пораҳоро дар кӯҳҳои атрофаш пароканда намояд, яъне дар ҳар кӯҳе як пораеро ниҳад.

Баъди он нидояшон кунад ва бинад, ки он пораҳои парокандаи дар кӯҳҳо ниҳодаи парандаҳо чи тавр бо ҳам пайваст гашта, парвоз карда ба наздаш меоянд. Худованд фармудааст:

﴿وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ أَرِنِي كَيْفَ تُحْيِي الْمَوْتَىٰ قَالَ أَوَلَمْ تُؤْمِنْ قَالَ بَلَىٰ وَلَٰكِن لِّيَظْمِنَنَّ قَلْبِي ۖ قَالَ فَخُذْ أَرْبَعَةً مِّنَ الطَّيْرِ فَصُرْهُنَّ إِلَيْكَ ثُمَّ أَجْعَلْ عَلَىٰ كُلِّ جَبَلٍ مِّنْهُنَّ جُزْءًا ثُمَّ ادْعُهُنَّ يَأْتِينَكَ سَعْيًا ۚ وَاعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ 260]

«Ва ҳангоме, ки Иброҳим гуфт: Худоё маро нишон деҳ, ки чи гуна мурдаҳоро зинда менамои. Гуфт: Оё бовар надори? Гуфт: Бовар дорам, вале мехоҳам дилам ором гирад. Гуфт: Чор парандаро бигир, пас дар назди худ онҳоро пора намо ва дар ҳар кӯҳе қисмате аз онҳоро гузор. Пас онҳоро нидо кун, роҳгашта (парвозкунон) ба сӯят меоянд. Ва доништа бош, ки Худованд азиз ва ҳаким аст» (Бақара 260).

Ин аз зинда шудани мурдагон дар ҳамин дунё чанд намунае буд. Нишонаҳое аз зинда гардондан дар рӯзи қиёмат. Ва ин кор барои Худованд хело осон аст.

Худованд фармудааст:

﴿وَهُوَ الَّذِي يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَهُوَ أَهْوَنُ عَلَيْهِ ۗ وَلَهُ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ فِي السَّمٰوٰتِ ۗ وَالْأَرْضُ ۗ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ [سُورَةُ الرُّومِ 27]

«Ва ўст, ки халқро аз ибтидо офарид, пас онҳоро боз мегардонад ва ин кор барояш осонтар аст» Рум 27.

Ва Худованд фармудааст:

﴿مَا خَلَقْنَاكُمْ وَلَا نَبْعُثُكُمْ إِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ﴾ [سُورَةُ لُقْمَانَ 67]

«Офаридан ва аз нав зинда гардонидани шумо як чиз аст» Луқмон 67.

Худованд фармудааст:

﴿فَإِنَّمَا هِيَ زَجْرَةٌ وَاحِدَةٌ﴾ [سُورَةُ النَّازِعَاتِ 13]

«Ва нест ин магар як садои тунде» Нозийот13.

Ва Худованд фармудааст:

﴿إِن كَانَتْ إِلَّا صَيْحَةً وَاحِدَةً فَإِذَا هُمْ خَلِيدُونَ﴾ [سُورَةُ يَس 29]

«Набуд ончо магар як садое, пас онҳо ҳама хомӯш шаванд» Ёсин 29.

Боз Худованд фармудааст:

﴿وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمْحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ [سُورَةُ

النحل 77]

«Ва нест кори қиёмат магар монади мижа задане ва ё аз ин ҳам зудтар. Ҳамоно Худованд бар ҳама чиз тавоност» Наҳл 77.

Худованди доно пок аст. Тавони онро дорад ки бо як садои тунде тамоми мардум, марду зан, хурду бузургро аз қубурашон зинда намояд, ки яке аз онҳо фаромуш нашавад.

Ва ин корро дар як мижа задан ва ё аз он тезтар анҷом диҳад. Худовандро чизе дар осмонҳо ва замин очиз намегардонад ва ӯ доно ва тавоност.

Эй мардум, ҳама чиз дар ин олам дорои нишонаест, ки ба ягонаги ва Парвардигор будан ва қудрату тавоноии Худованд ва камоли ҳикмату раҳматаш далолат мекунад. Далолат бар он мекунад, ки ӯ бар ҳама чиз тавоноост. Ҳарчиро хост ва ихтиёр намуд, меофарад. Чизе дар осмонҳо ва замин ӯро очиз намегардонад, ва ӯ доно ва тавоноост.

Ин бодҳои нозук, ки Худованд мефиристад, абрҳои гарони пур аз обҳои зиёд, ки дар замин ҷорист ва дар баҳрҳо паҳн, онҳоро бардоштаю бо ҳам як намуда, чун қўҳ пайвастанон менамояд, ки аз ғафси нури офтобро ҳам мепӯшонад ва аз сиёҳияш замин тира мегардад. Онро мебини, ки бо дастури илоҳи ба зуди бо ҳамчамъ мегардад.

Ва агар Худованд парокандагии онҳоро бихоҳад, зуд пароканда мешаванд, Ва осмон беғубору соф гашта, гўё аслан абре онҳо вучуд надошт.

Анас (р.з)

мегўяд: "Дар замони Расули Худо (с) сахтиё омада буд. Замоне, ки Паёмбар (с) дар рўзи чумба хутба мехонд, аъробие аз ҷой бархоста гуфт: Эй Расули Худо, молҳо талаф шуданд, фарзандон гурусна монданд, даромадҳо қанда шуданд. Аз Худо бихоҳ то бароямон об диҳад. Паёмбар (с) дастонашро тарафи осмон дароз кард, дар ҳоле ки дар осмон поре абр ҳам вучуд надошт, гуфт: Қасам ба зоте, ки ҷонам дар кафи ӯст, дастонашро ҳанўз поён накарда буд, ки

абрҳо ба мисли кӯҳ чуш заданд. Аз минбараш поён нарафта буд, ки боронро дидам, ки дар риши муборакашон мерасид. Пас он рӯз ва фардояш ва пас фардо ва рӯзҳои дигар то рӯзи чумъаи дигар боридан гирифт. Пас он аъроби ё нафари дигаре аз ҷои худ бархост ва гуфт: Эй Расули Худо! Хонаҳо вайрон гаштанд, молҳо ғарқ шуданд, барои мо Худовандро дуо намо. Пас дастонашро бардошта гуфтанд: “Ба атрофамон на ба болоямон” ва бо дасташ тарафи ҳар гӯшаи осмон ишора намекард, магар инфичор рух медод, пас абрҳо пора гаштанд ва дар Мадина дигар абре дида намешуд, ва дар води ҷуйборе то як моҳ равона буд ва аз тарафи води касе намеомад, магар ин ки дар бораи баракат сухан мегуфт” (Бухори).

Эй мусалмонон, дар ин ҳадиси саҳиҳ ва дар он чи мо аз ин қудратҳои бузург мушоҳида менамоем, ҳама далели бузургии қудрати Худованди бузург аст. Ва ин ки Худованд агар чизеро бихоҳад, барояш меғӯяд “Пайдо шав!” ва он пайдо мешавад, Худованд фармудааст:

﴿وَمَا أَمْرُنَا إِلَّا وَاحِدَةٌ كَلَمْحٍ بِالْبَصَرِ﴾ [سُورَةُ الْبَقَرَةِ: 50]

«Ва дастури мо нест, магар монанди як мижа задан»
Қамар 50.

Ин нишона бар он аст, ки ин абрҳо мусаххари амри илоҳиянд ва аз амру дастуроти холиқи худ таҷовуз намекунанд. Расули Худо (с), ки содиқу амин буд, дар

бораи марде хабар дод, ки дар биёбоне аз осмон садое шунид ба ин мазмун: "Боғи фалониरो об деҳ" Абрҳо оби худро дар зарфе рехтанд ва аз он дар боғи он мард об мерехтанд. Пас аз он мард пурсид: Эй бандаи Худо, чи ном дори? Гуфт: Фалон (он номеро ки ба абрҳо гуфта шуда буд). Пурсид: Чаро номи маро пурсон шуди? Гуфт: Ман дар ин абр, ки гузашту ин об аз он аст, шунидам ки мегуфт "боғи фалониरो об деҳ" ва номи туро гирифт. Ту дар боғи худ чи кор мекуни? Гуфт: Модоме ки ту ин суханро гуфти, ман мунтазир мешавам, то замин ҳосил диҳад ва сеяки онро садақа мекунам ва сеякашро худ ва аёлам меҳурем ва сеяки дигар барои ободонии ин боғ сарф менамоем" (Муслим).

Эй мусалмонон, ин бороне ки бар сари мо мерезад, аз фазилат ва раҳмати Худованд аст. Худоро бо итоат кардани авомираш шукр намоем ва дастуроташро ичро карда, аз наҳйяш дури чўем. Худоро бо эътиқод бар ин, ки ин ҳама неъматҳо аз фазлу раҳмату карами ўст, бо майли дилҳо сипосгузори намоед.

Худованд фармудааст:

﴿وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ﴾ [سُورَةُ إِبْرَاهِيمَ 7]

«Ва ҳаногеме ки Худованд хабардор намуд, ки агар маро шукр намоед зиёдтаратон медиҳам» Иброҳим 7. Худоё, моро бо ҳидоятат устувор намо ва амалҳоямонро барои ризои худ бигардон. Худоё,

бароямон ато намо ва маҳрумамон масоз ва
икромамон намо ва ихонатамон макун ва
зиёдтарамон деҳу нуқсонамон макун. Худоё, тамоми
мардону занон ва зиндаҳою мурдагони мўъминонро
омурзиш намо.